

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Ἀπομποίτζει ἡ γροῦσσα μι ρωτοῦα τοῦ διαβάτοι (ἐκουράστηκε ἡ γλῶσσά μου ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτες).

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 159 ἀποπολ-λῆς Ἀστυπ. Ρόδ. ἀποπολ-λῆς Κάρπ. ἀπουσπουλλῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἠοσπολ-λῆς Κῶς ἠουταπολ-λῆς Τῆλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολλῆς (ἐνν. ὥρας). Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,444.

Ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: ἠουταπολ-λῆς τὸ γνωρίζω Τῆλ. || Ποιήμ.

Κι ἀποπολλῆς ποθοῦσα τὸ βάρος νὰ σοῦ δώσω ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀποπολλῆώρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ἀποταπολλῆώρα Πελοπν. ἀπολλῆώρα Λευκ. Πελοπν. (Συγκῆ Κορινθ. Μάν. Μέσσ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀπουλλῆώρα Λέσβ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πολλῆώρα, παρ' ὃ καὶ ταπολλῆώρα. Οἱ τύπ. ἀπολλῆώρα, ἀπουλῆώρα κατ' ἄνομ.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ χρόνου τινός: Εἶναι φερεμένος ἀποπολλῆώρα καὶ σὲ περίμενε νὰ ῥθῃς Μάν. Ἡρῆθα ἀποπολῆώρα 'ς τὸ χτήμα κι ἀκόμη νὰ ῥθῃ κάνεις αὐτόθ.

ἀποπολλῆωρίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ ὀλίγου. Συνών. ἀποπολλῆω-ροῦλλῆα.

ἀποπολλῆωρούλλῆα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλῆα.

Ἀποπολλῆωρίτσα, ὁ ἰδ.

ἀποπολὺν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἠφουδουλὺν Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολὺ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Δὲ δῆρα γράμμα ἠφουδουλὺν.

ἀποπότε ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀοπότε Σύμ. ἀπο-σώτες Κρήτ. Μέγαρ. ἠοσπότε Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πότε.

1) Ἀπὸ ποίου χρόνου, ἀπὸ ποίας ὥρας κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀποπότε λείπει; Ἀποπότε θ' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίῃ 'ς τὸ σχολεῖο; Κάνεας δὲν ξέρει ἀποπότε χτίστηκε τοῦτο τὸ κάστρο κοιν.

2) Πρὸ πολλοῦ Μέγαρ. Σύμ.: Ἐγὼ ἔφαγα ἀποσώτες Μέγαρ. Ἀοπότε ῥτα Σύμ.

ἀποπότι τό, ἀμάρτ. ἀποπότ' Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ποτίον.

ἠπόλειμμα ποτοῦ οἰουδήποτε, οἶον ὕδατος, γάλακτος, οἶνου κττ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἐσὸνα τ' ἀποπότ' οὐ πίνω Ὁφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀποποτίζω σύννηθ. ἀπουπουτίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἠποποτίζω Κρήτ. (Βιάνν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ποτίζω.

Τελειώνω τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀπουπότ'ζα ταχῆα, θὰ σ' τὸ δ'να τοῦ νιρὸ Αἰτωλ. Ἀπουπότ'σι τῶρα τοὺν κῆπου αὐτόθ. Κι ἀπῆς τὰ ἐπεπότησεν, καθίζ-ζει 'ς τὸν λογαρησιαμὸν Χίος. || Ἄσμ.

Πιάνουν στεργάζου δὲ νερό, ποτίζουν δὲ περ' βόλι, ποτίζ' ἀποποτίζου δο, σὲ σκάλαν ἀνεβαίνουν

Κρήτ.

ἀποπότισμα τό, ἐνιαχ. ἀπουπότ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποποτίζω.

Περάτωσις τοῦ ποτίσματος ἐνθ' ἄν.: Ὑσιρ' ἀπ' τ' ἀπου-πότ'σμα θὰ ῥθῶ κ' ἰγῶ. Βρίσκουμι 'ς τ' ἀπουπότ'σμα τῶρα.

ἀποποῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποῦ Χίος (Πυργ.) ἀπουποῦ βόρ. ἰδιώμ. ἀοποῦ Σύμ. ἀπαποῦ Καπ. (Συνασσ. κ.ά.) ἠαποῦ Καπ. (Σίλατ. Σίλ. Φάρας.) ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἠποποῦ Χίος κ.ά. ἠουποῦ Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

1) Πόθεν, ἀπὸ τίνος τόπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποποῦ ξεκίνησες; Ἀποποῦ ἔρχεσαι; Ἀποποῦ εἶσαι; κοιν. Ἐσὺ ἀποποῦ ἔρθεις καὶ πῶς εὐρέθεις ἀδακέσ'; Πόντ. (Ἀργυρόπ.) β) Ἐπὶ καταγωγῆς σύννηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.): Ἀποποῦ κρατεῖ ἡ γενεά του; Κάνεις δὲν ξέρει ἀποποῦ βασιτῆ ἡ σκούφια του (πόθεν κατάγεται ἢ πόθεν εἶναι) σύννηθ. ἠαποῦ γένος εἶσαι; Σίλατ. Λαχταροῦσαν νὰ τοὺν ποίσιν γαδρό, ἄμ' αὐτὸς μῆδι ἠουποῦ 'σι (ἐνν. δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἔδιδε σημασίαν) Ἀγιάσ.

γ) Ποῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἀποποῦ εἶν' τὸ χωριό του;

2) Διὰ τίνος τόπου κοιν.: Ἀποποῦ θὰ περάσω - θὰ ἀνέβω - θὰ κατέβω. Ἀποποῦ ἔρθεις; — Ἀπ' τὸν ἀπάνω δρόμο. 3)

Διὰ τίνος τρόπου, πῶς ἐνιαχ.: Ἀποποῦ θὰ τὰ καταφέρῃς ὅπως λές;

4) Ἐκ τίνος ἀφορμῆς, αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποποῦ τὸ κατάλαβες πῶς θὰ ῥθῶ; κοιν. Ἀποποῦ ἐγνώρισες με; Χαλδ.

5) Ἐκ τίνος προσώπου κοιν.: Ἀπο-ποῦ τὰ μάθατε αὐτά; ποιὸς σᾶς τὰ εἶπε; Ἀποποῦ τὰ πῆρατε; — Μᾶς τὰ ἔδωκε ὁ δεῖνα.

ἀπόπου ἐπίρρ. κοιν. ἀπόπ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

Ἀναφορικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀπο-ποῦ

1) Ἀφ' οὗ τόπου, ὁπόθεν: Ἀποποῦ ξεκίνησες; — Ἀπόπου θέλω. Ἀπόπου κι ἂν ἔρχεσαι, κάνεις δὲ σὲ ρωτᾷ κοιν. Τσ' ἀπόπ' ἐπααίνανε δὲν εὐρίσκανε ῥ'ναῖκα Μύκ.

β) Ἐπὶ καταγωγῆς κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν κρατῇ ἡ γενεά του, διάφορο δὲν ἔχει. 2) Δι' οὗ τόπου κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν περάσω, δύσκολα θὰ διαβῶ.

3) Ἀφ' οὗ προσώπου κοιν.: Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς ἀπόπου μπορέσης. Δανείσου ἀπόπου θέλεις.

ἀποπουθε ἐπίρρ. ἀποπουθεν Κεφαλλ. ἀποπουθε πολλαχ. ἀποπουθες Πελοπν. (Μάν.) ἀποπούθενε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀμποι-θεν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμπούθενε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμποιυθε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἠουπόθεν Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦθε.

1) Ἀπὸ τίνος τόπου, πόθεν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ τὸν πιάσω Ἀθῆν. Μ' ἐπιασε καὶ δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ φύγω αὐτόθ. Ἀποπουθε ἔρχεσαι; Πελοπν. (Κορινθ. Μέσσ.) Ἀποπούθενε βγαίνει τὸ νερό; Βούρβουρ. Ἀποπούθενες εἶναι ὁ γαμπρός σας; αὐτόθ. Ἀποπουθε πάνε 'ς τὸ μοναστήρι Μάν. Ἀποπουθες ἐπεράσανε οἱ ἄλλες; αὐτόθ. || Φρ. Δὲν ξέρει ἀποπουθε πᾶν τὰ τέσσερα (ἐπὶ ἀνοήτου ἢ νωθροῦ τὴν διάνοιαν) Κορινθ. Μάν. κ.ά. || Ἄσμ.

Πουλλάκι, ἀμποιυθεν ἔρχεσαι κι ἀμποιυθε κατεβαίνεις;

Ἀρκαδ.

Γιὰ πέ, νὰ ζήσης, λυερή, ἠουπόθεν ἡ γενεά σου;

Τῆλ. β) Ἐπὶ καταγωγῆς Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.):

Δὲν ξέρεις ἀποπουθε κρατεῖ ἡ σκούφια του (ἐπὶ ὅλως ἀγνώ-στου) Μάν. 2) Ἀπὸ τίνος προσώπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποπουθε τὰ κονόμησες τὰ ψιλὰ; Ἀθῆν. Δὲν ἔχω ἀποπουθε νὰ ζητήσω ἓνα μικρὸ δάνειο αὐτόθ.

ἀποπουθενά ἐπίρρ. ἀποπουθὲ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπι-σπουθὲ Πόντ. (Ὁφ.) ἀποπουδὲν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποπου-θενά κοιν. ἀπουπ'θινὰ βόρ. ἰδιώμ. ἠποπουθενὰς Εὐβ. (Λύλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πουθενά.

Δεικτικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀποποῦ
1) Ἀπ' οὐδενὸς τόπου, οὐδαμόθεν κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Ἐσβησε τὸ πανηγύρι μας, γιὰτὶ τὴν ὥρην πρὸς ἀποπουθενά δὲν ἔρχονται κοιν. Ἀποπουδὲν 'κ' εἶδες ἀπὸν νὰ ἔρται; (δὲν φαίνεται) Χαλδ. Ἀποπουδὲν 'κ' εἶδες ἀπὸν νὰ ἔρται; (δὲν τὸν εἶδες νὰ ἔρχεται ἀποπουθενά;) αὐτόθ. Ἀποπουδὲν τιδὲν ἔχπασες; (ἐξεργάζωσες τίποτε, ἤτοι ὠφελήθης;) αὐτόθ. Ἀποπουδὲν οὐτὶδ' ἔκουσα τίπο (δὲν ἤκουσα τίποτε) Ὁφ.

2) Δι' οὐδενὸς τόπου κοιν.: Ἀποπουθενά δὲν περνᾷς, εἶναι γκρεμνός. Εἶναι βαθὺ τὸ ποτάμι, ἀποπουθενά δὲν περνεῖται. 3) Ἀπ' οὐδενὸς προσώπου κοιν.: Ἀποπουθενά δὲν περιμένω βοήθεια, μὲ λησιμόνησαν ὅλοι. Ἀποπουθενά δὲν περιμένω κἀνένα καλὸ. Ἐχει ἀποπουθενά τίποτα; — Ἐχει κατὶ ἀπὸ τὸ παιδί του. 4) Ἀορίστως ἀπὸ τίνος τόπου ἢ προσώπου κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Κἀποιοι θὰ ῥθῃ ἀποπουθενά νὰ μᾶς ἰδῇ. Θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι ἀποπουθενά. || Φρ. Ἀποπουδὲν 'ς σὰ δέρεᾶ μ'! (εἶθε νὰ ἔπεφτε ἀποπουθενά 'ς τὰ χέρια μου!) Χαλδ.

*ἀποπουθενά-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκαικά Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά καὶ κάτω.

1) Οὐδαμοῦ, ἐκ τῶν κάτω. 2) Ἀορίστως ἀπὸ τίνος ἐκ τῶν κάτω μερῶν.

*ἀποπουθενά-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά καὶ ἔσω.

1) Οὐδαμόθεν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας). 2) Κἀποθεν.

*ἀποπουθενά-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά κι ἄνω. Οὐδαμόθεν (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).

ἀποπουλῶ Δ.Κρήτ. 'ποπουλειῶ Κρήτ. (Κασιδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πουλῶ.

Τελειώνω τὴν πώλησιν, ἐξαντλῶ τὰ πωλούμενα ἐνθ' ἄν.: Λίγα 'σανε καὶ τὰ 'ποπούλησε γλήγορα Κασιδ. Ἄμετα 'ς τὸ δεῖνα μέρος νὰ τ' ἀποπουλήσης (δηλ. τὰ μῆπω πωληθέντα) Δ.Κρήτ. Συνών. ξεπουλῶ.

ἀποποῦ-ὥσποῦ ἐπίρρ. σύνηθ. ἀποποῦ-σωποῦ ἑνιαχ. ἀποπούσπου Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀποποῦ καὶ ὥσποῦ.

1) Ἐκ ποίας αἰτίας ἢ ἀφορμῆς, ἔνεκα τίνος λόγου σύνηθ.: Ἀποποῦ-ὥσποῦ θέλεις νὰ σὲ δανείσω; μήπως ἔχουμε κἀμμιὰ συγγένεια καὶ δὲν τὸ ξέρω; Μοῦ λές νὰ χαιρετίσω τὸν δεῖνα, μὰ ἀποποῦ-ὥσποῦ; σύνηθ. 2) Πόθεν, ἐκ ποίας ἀρχῆς Σύμ.: Ἀποπούσπου 'ναι γενεά μας;

*ἀποπραίδεμα τό, 'ποπρόδεμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποπραιδεύω, ὃ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πραιδεύω ἢ ἀμέσως ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πραιδέμα. Ἡ μεταβολὴ τῆς συλλαβῆς πραι εἰς προ κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. πρό.

Τὰ μετὰ τὴν γενομένην λείαν ὑπολειφθέντα, ὑπολείμματα ἐκ καταστροφῆς ἢ ζημίας: Ἄσμ.

Κ' ἐφάγαν καὶ προδέσαν το λαοῦδι καὶ περδίκια καὶ 'πὸν τὰ 'ποπροδέματα ἐξῆβγεν χίλια μόδια (προδέσαν = ἤρπασαν, ἔδαπάνησαν, ἐνν. τὸ σιτάρι).

ἀποπρήσκομαι Ἄνδρ. Κρήτ. κ.ἀ. 'ποπρήσκομαι Σύμ. ἀποπρέσκουμαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πρήσκομαι.

1) Πρήσκομαι πολὺ Ἄνδρ. κ.ἀ.: Ἀποπρήστηκε τὸ μάτι σου - τὸ μάουλό σου - τὸ ποδάρι σου κττ. Ἄνδρ. 2) Ἀποβάλλω τὸ πρήσμα, τὸ οἶδημα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Ἐπεπρέστην ἡ γερά μ' (ἡ πληγὴ μου) Τραπ. Πρεσμένο ἔτουνε τὸ ποδάρι μ' τῶαί ἡάρ' ἐπεπρέστη Ὁφ.

ἀποπροίκι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπροικίζω.

Ὑπόλοιπον προικὸς τὸ πρὸς συμπλήρωσιν παρεχόμενον.

ἀποπροχτὲς ἐπίρρ. σύνηθ. ἀποπροχτὲ Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Κορινθ. Μάν.) ἀποταπροχτὲς σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. προχτὲς, παρ' ὃ καὶ ταπροχτὲς.

Ἀπὸ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς σημερινῆς: Εἶναι 'δῶ ἀποπροχτὲς τὸ βράδυ. Σοῦ τὰ εἶπα ἀποπροχτὲς. Ἀποταπροχτὲς εἴμαστε μαζί καὶ τίποτα δὲ μοῦ εἴπες.

*ἀποπρωινίζω, ἀποπρινίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀποπρωινοῦ.

Ἀφυπνίζομαι ἐνωρίς, ἐγείρομαι τῆς κλίνης λίαν πρῶι ἐνθ' ἄν.: Ἀποπρινίζω καὶ σ'κοῦμαι Τραπ. || Παροιμ.

Κι ἂν ἐπεπρινίξ' ὀρφανὸν τὸν ὕπνον αὐτ' ἐχάσεν (ὅτι τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπροστατεῦτων πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει ματαία) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ὁ Γιάννης ἐπεπρινίξεν καὶ 'ς τὸ νερόν ἐπῆγεν, γαργάριξεν ἢ μαστραπά, ἐγγέφιξεν ὃ δράκων (ἐγγέφιξεν = ἐξύπνησεν) Τραπ.

*ἀποπρωίνισμα τό, ἀποπρινισμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀποπρινιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποπρωινίζω.

Ἡ λίαν πρῶι ἀφύπνισις.

*ἀποπρωινοῦ ἐπίρρ. ἀποπρινοῦ Πόντ. (Κερασ.) ἀποπρινοῦ Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ.) ἀπουπρινοῦ Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπουρπρινοῦ Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀπουρπρινοῦς Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πρωινοῦ (ἐνν. χρόνου).

Κατὰ τὴν πρωίαν, πρῶι ἐνθ' ἄν.: Ἀποβραδὺς ἔπεσεν καὶ καλὰ κι ἀποπρινοῦ ἐσ'κῶθεν ἄρρωστος Χαλδ. Πουρνὰ ἀποπρινοῦ (αὔριον πρῶι) Ἱμερ. Ἀπουπρινοῦ 'ἀ'ρχομαι λέπω σε (τὸ πρῶι θὰ ῥθῶ νὰ σὲ ἰδῶ) Κοτύωρ. Ἀπουρπρινοῦς ἐσ'κῶθεν κ' ἐδέκεν 'ς σὰ δέρεᾶ 'τ' ἔναν λαῦν' Ἀργυρόπ.

ἀπόπυρα ἐπίρρ. Χίος 'πόπυρα Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόπυρος.

1) Πλησίον τῆς πυρᾶς Χίος: Βάλε το ἀπόπυρα. 2) Μετὰ τὴν ἐν τῷ κλιβάνῳ ὀπτησιν τῶν ἄρτων Κύπρ. (Γερμασ.): Ἐπόπυρα τοῦ φούρνου μου ἔλα νὰ φουρνίσῃς τῶαί σου. Συνών. ἀποκαῆς 1.

ἀποπυρὰ ἢ, Ἀστυπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

Πυράκτωσις τοῦ κλιβάνου ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην γινομένην. Συνών. ἀποπύρι 1.

ἀποπύρι τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

1) Ἀποπυρά, ὃ ἰδ. Ἄνδρ. 2) Ὑπόλειμμα πυρᾶς Λεξ. Δημητρ.

